יהודי כעלמא הוו מיחזי. וים כאן פת בסלו כיון שאם היה רוצה (ג) היה בא עליה וכיון שפעמים לא היה בא עליה לא מיחזקא ולא חיישא דלמי אמינא כיון שאם היה רוצה כפ"ק דכתובות (דף 7. ושם) נבי חמן שם פרסה תשמו גדה הוא הלכתא אהלכתא אמר אביי מנא אמינא לה דכל ספיקא לר' אליעזר בן יעקב כודאי משוי ליה דתניא ר' אליעזר בן יעקב אומר *הרי שבא על נשים הרבה ואין יודע על איזו מהן בא, וכן היא שבאו עליה אנשים הרבה ואינה יודעת מאיזה מהן קבלה נמצא אב נושא את בתו ואח נושא את אחותו ונתמלא כל העולם ממזרין ועל זה נאמר *ומלאה הארץ ממה ורבא אמר לך הכי קאמר *ור מה היא ההלכה על כן אמר ר' אליעזר בן יעקב *לא ישא אדם אשה במדינה זו וילך וישא אשה במדינה אחרת שמא יזדווגו זה לזה ונמצא את נושא את אחותו איני, והא *רב כי איקלע לדרדשיר [מבריו] ואמר מאן היא ליומא ורב נחמן כי איקלע לשכנציב [מבריו] ואמר מאן היא ליומא? שאני רבנן דפקיע שמייהו, והאמר רבא *תבעוה לינשא ונתפייסה צריכה לישב שבעה נקיים? רבנן שלוחייהו הוו משדרי ומודעי להו ואבעיא אבעיא לרבנן יחידי בעלמא הוא דמיחזי לתו דאמר מר *אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו תנא בני אליעזר בן יעקב אומר *לא ישא אדם *אשתו ודעתו לגרשה משום שנאמר *אל תחרוש על רעה רעה והוא יושב לבטח אתה: ספק ויבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא. ספק אמר אנא בר מיתנא הוא ונכסי הידי הוא ויבם אמר את בראי דידי את ולית לך ולא מידי בנכסי, 'הוי 'ממן המיטל בספק וממן המיטל בספק חולקין ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא ספק אמר "דלוא נברא בר מיתנא הוא ונכסי דידי הוא" בני יבם אמרי "את אחינו ממנו את ומנתא הוא דאית לך בהדן" סתם רבנן קמיה דרב משרשיא למימר מתניתין היא דתנן "הלא אנן יודע אחותם והם יודעין אותו והבא איפכא אמרי ליה איתי ראיה ושקול הבא אמר להו איתו ראיה ושקולו אמר להו רב משרשיא מי דמי התם אינהו= ורא, ואידהו=ספק הבא אידי ואידי=ספק אלא אי דמיא לספק (להא) דמיא ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא דהתם אמרי ליה איתי ראיה האחנא את ושקול לספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי לבתר דפלג יבם בנכסי מיתגא בני יבם אמרי אייתי ראיה דאחנא את ושקול אמר להו ספק מה נפשיכו אמר אחוכן אנא הבו לי מנתא בהדייכו ואנן בר מיתנא אנא הבו לי פלגא דפלג אבוכן בהדא' ר' אבא אמר רב יקם דינא ר' ירמיה אמר הדר דינא, לימא בבלונתא דאדמון ורבנן קמיפלגי דתנן קמי שהלך למדינת הים ואבדה לו דרך שדהו אדמון אמר ילך בקצרה והב"א יקח לו דרך במאה מנה או יפרח באויר והיינו בה:לרבנן 'ישפיר קאמר אדמון, ואמר רב יהודה אמר רב הכא במאי עסקינן 'כגון שהקיפוה ארבעה בני אדם מארבע רוחות, א"ה מ"ט דאדמון? ואמר רבא 'בארבעה דאתו מכח ארבעה, ואי בעה דאתו מכח חד כולי עלמא לא פליגי דמצו מדחי ליה, כי פליגי 'לחד דאתי מכח ארבעה: אדמון סבר מצי א"ל לכל מקום דרכי נבך הוא" ורבנן סברי דא"ל 'אי שתלת שתלת, ואי לא, מהדרנא שטרא למריחו ולא מצית לאשתעויי דינא בהדייהו, לימא ר' אבא דאמר כרבנן ור' ירמיה דאמר כאדמון? אמר לך ר' אבא אנא דאמרי אפילו כאדמון עד כאן לא קאמר אדמון התם אלא משום דא"ל ממה נפשך דרכי

ומממון המוטל בספק מוקים. לפילו רבנן דסומסום (ג"ק נב:) מודו הכא דלא שייך כלל המוליא מחבירו עליו הראיה שאין זה מוחזק יותר מזה וכי הלה נלעלילה והלה כלום לילה אמר לך הכי קאמר *לא היא דתנן (דף קמה:) דימלוקו: אמר רבי חנא קס ליה דזוקא בחר דפלג חבל מקמי דפלג לה: דאמר ליה לי שמקח שמקח • פי' ולא חמול כלום ולא כמו שפירש בקונט' לי שמקח ומוזלנא לך דהא קתני יקח לו דרך במאה מנה וכפ"ק דב"ק (דף ת.) גבי מכרן לחמד כולן ככסמו חתת הבעלים וזה"ל חנא בזיבורים חע"פ שלקח עידים כחתרונא משום לי שמקח ס' ולא מלי למכרה ליה לכי מהדר ליה בחין בא לחפקיע מדינא וכחב דלחני מכח חד לא מלי למימר ולי לא מכדינא לאחרנא דהא פשיטא כיון דלא לחני חתי מכח חרנא לא מבקינן ליה ואם חאמר ואחרנא דחתו מכח חד מי דמי דחתו מכח חד ליהדר חהוא מד לחד קלרה ו"ל דמלי חמר ליה לא מכרתי לך מה שיש לי כה:

כי

ברמיתנא הוא ונכסי הידי הוא ויבם אמר את בראי דידי את ולית לך ולא מידי בנכסי, 'הוי 'ממן המיטל בספק וממן המוטל בספק חולקין ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא ספק אמר "דלוא נברא בר מיתנא הוא ונכסי דידי הוא" בני יבם אמרי "את אחינו ממנו את ומנתא הוא דאית לך בהדן" סתם רבנן קמיה דרב משרשיא למימר מתניתין היא דתנן "הלא אנן יודע אחותם והם יודעין אותו והבא איפכא אמרי ליה איתי ראיה ושקול אמר להו איתו ראיה ושקולו אמר להו רב משרשיא מי דמי התם אינהו= ורא, ואידהו=ספק הבא אידי ואידי=ספק אלא אי דמיא לספק (להא) דמיא ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא דהתם אמרי ליה איתי ראיה האחנא את ושקול לספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי לבתר דפלג יבם בנכסי מיתגא בני יבם אמרי אייתי ראיה דאחנא את ושקול אמר להו ספק מה נפשיכו אמר אחוכן אנא הבו לי מנתא בהדייכו ואנן בר מיתנא אנא הבו לי פלגא דפלג אבוכן בהדא' ר' אבא אמר רב יקם דינא ר' ירמיה אמר הדר דינא, לימא בבלונתא דאדמון ורבנן קמיפלגי דתנן קמי שהלך למדינת הים ואבדה לו דרך שדהו אדמון אמר ילך בקצרה והב"א יקח לו דרך במאה מנה או יפרח באויר והיינו בה:לרבנן 'ישפיר קאמר אדמון, ואמר רב יהודה אמר רב הכא במאי עסקינן 'כגון שהקיפוה ארבעה בני אדם מארבע רוחות, א"ה מ"ט דאדמון? ואמר רבא 'בארבעה דאתו מכח ארבעה, ואי בעה דאתו מכח חד כולי עלמא לא פליגי דמצו מדחי ליה, כי פליגי 'לחד דאתי מכח ארבעה: אדמון סבר מצי א"ל לכל מקום דרכי נבך הוא" ורבנן סברי דא"ל 'אי שתלת שתלת, ואי לא, מהדרנא שטרא למריחו ולא מצית לאשתעויי דינא בהדייהו, לימא ר' אבא דאמר כרבנן ור' ירמיה דאמר כאדמון? אמר לך ר' אבא אנא דאמרי אפילו כאדמון עד כאן לא קאמר אדמון התם אלא משום דא"ל ממה נפשך דרכי

שפיר קאמר מדמון. ורקשלקא דעתא שהקיפו חדם מחד מכל רוחותיו דחמר מורמיה גניה הוא: מרכבה דני מדם. שמרכבה חגשים מכרוכו: מי שהקה שפקה: ולא חעלה עליך כדמים יקרים: דתנן ליה: דאמר מכח מרכבה. שמשעו לכאורה מדקאמר לבתר דפלג יבם בנכסי מיתגא הא מקמי דפלג בנכסי מיתגא דב"ע אמר לרו ס"ג ולא שייך למימר קם דינא דלכל מלוכין ואבוי מועטין: קם דינא. לחר שכשעה דין בנכסי חתת חין זה יכול לחזור ולערער עליהם, ומה שכול שוקל בנכסי היכם חמרי ליה חייב לשלם: הדר דינא. ומהדרי ליה פלגא דנכסי מיתגא לו ממזון נכסי היכם כלומר ככסו: ואפדה דרך שדהו. שהיתה שדהו מוקפת מגדות מחרים ויכה לו דרך על חתת מן הכרומות ואבדה שכשתו על חיזה מן הכרומות היתה: ינך נקלרה. יתנו ביניהם דרך קלרה ולקמן מפרש לה: דכל תד מכל רוחותיו דחמר מורמיה גניה הוא: מי שהקה שפקה. דקיימא לן מתנם ר"ח ב"י קב ונקי בתכנת ניתין (דף מז.): קבלה. נחעברה: ונפטלה כל פעולם כולו ממוכרים. מספק קרו לה ממוכרים: זו פת היא. לשון ספק: יפר על כן: לחפי' הכא דע"י ניעולין הוה והלכך מפורסם גזר ר"ח בן יעקב: תורה אור מלן פרוש ליומי. מי חפלה ליבמת לימים שחתעכב כלן: דפקיעי. כ"ע בשמייהו וקולקין לכתו על שמו ולח יבח כלו ממקום לחר ישמע שהיא בת חבין ויפרוש: שבעה נקיים. שמא ממעם מימוד פרסה נדה בשעה שבחפיסה: שלוחייהו הוו משדרי. שבעה יומי קודם ביחתן: מתון כמועל בספק. שלין זה מוחזק (ג) (בזה יותר מזה בחלם זה בת חמת לין ליבם בהן כלום ולחם בן היבם הוח לין לו בהן כלום הלכך לין כלן 'עלינה מחכרו' להגדיל עליו הרחיה: ספק וכני יבם. הספק מוחזק בהן ביותר דממה נפקא לין לים זכיה בנוחייהו לחבל בני יבם בנכסי חבוחם שנאמר *חל חרחיש על רעה רעה והוא יושב לבטח חתה: ספק אמר אנא בר מיתנא הוא ונכסי הידי הוא ויבם אמר את בראי דידי את ולית לך ולא מידי בנכסי, 'הוי 'ממן המיטל בספק וממן המוטל בספק חולקין ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא ספק אמר "דלוא נברא בר מיתנא הוא ונכסי דידי הוא" בני יבם אמרי "את אחינו ממנו את ומנתא הוא דאית לך בהדן" סתם רבנן קמיה דרב משרשיא למימר מתניתין היא דתנן "הלא אנן יודע אחותם והם יודעין אותו והבא איפכא אמרי ליה איתי ראיה ושקול אמר להו איתו ראיה ושקולו אמר להו רב משרשיא מי דמי התם אינהו= ורא, ואידהו=ספק הבא אידי ואידי=ספק אלא אי דמיא לספק (להא) דמיא ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא דהתם אמרי ליה איתי ראיה האחנא את ושקול לספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי לבתר דפלג יבם בנכסי מיתגא בני יבם אמרי אייתי ראיה דאחנא את ושקול אמר להו ספק מה נפשיכו אמר אחוכן אנא הבו לי מנתא בהדייכו ואנן בר מיתנא אנא הבו לי פלגא דפלג אבוכן בהדא' ר' אבא אמר רב יקם דינא ר' ירמיה אמר הדר דינא, לימא בבלונתא דאדמון ורבנן קמיפלגי דתנן קמי שהלך למדינת הים ואבדה לו דרך שדהו אדמון אמר ילך בקצרה והב"א יקח לו דרך במאה מנה או יפרח באויר והיינו בה:לרבנן 'ישפיר קאמר אדמון, ואמר רב יהודה אמר רב הכא במאי עסקינן 'כגון שהקיפוה ארבעה בני אדם מארבע רוחות, א"ה מ"ט דאדמון? ואמר רבא 'בארבעה דאתו מכח ארבעה, ואי בעה דאתו מכח חד כולי עלמא לא פליגי דמצו מדחי ליה, כי פליגי 'לחד דאתי מכח ארבעה: אדמון סבר מצי א"ל לכל מקום דרכי נבך הוא" ורבנן סברי דא"ל 'אי שתלת שתלת, ואי לא, מהדרנא שטרא למריחו ולא מצית לאשתעויי דינא בהדייהו, לימא ר' אבא דאמר כרבנן ור' ירמיה דאמר כאדמון? אמר לך ר' אבא אנא דאמרי אפילו כאדמון עד כאן לא קאמר אדמון התם אלא משום דא"ל ממה נפשך דרכי

(המשך בעמוד הבא)

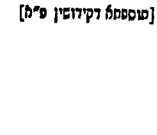

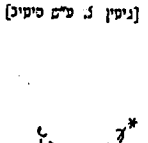

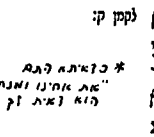

תוספות ישנים

תוס' חד מקמאי ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי מיתגא ספק אמר בר מיתנא אנא ונכסי דידי הוו. ובני יבם אמרי ליה את אחינו ממנו את ומנתא הוא דאית לך בהדן. דמדרו ליה שקול והשאר דין ספק המוטל בספק ויחלוקו והבי משמע בסנקא דשמעתתא. ספק ובני יבם שבאו לחלוק בנכסי יבם בתר דפלג יבם בנכסי (אלמנה) מיתגא. אמר לרו אבוי אי אמרטן אנא הבו לי ב) נכסי דפלג אבוכן בנכסי. ר' אבא אמר קם דינא. ר' ירמיה אמר הדר דינא. משמע לכאורה מדקאמר לבתר דפלג יבם בנכסי מיתגא הא מקמי דפלג בנכסי מיתגא דב"ע אמר לרו ס"ג ולא שייך למימר קם דינא כיון דלא פלג בנכסי ומיהו בפלוגתא דאדמון ורבנן איכא לעיוני בהא פילתא דהא לא קם דינא בהדיה ואפ"ה אמרו רבנן קם דינא. ופסק הרב אלפס כר' אבא דאמר קם דינא כיון דקאי כרבנן. ואע"ג דאמרי' אמר לך ר' ירמיה אנא דאמרי אפילו לרבנן שנויא דחקא היא. ואע"ג דאיתא בפ' בית כור שני אחים שחלקו ובא להן את ממדינת הים רב אמר בפלה מחלוקת וקי"ל כוותיה אלמא הדר דינא. שאני התם דחלוקה בפעות הוא והרב ר' אפרים (מה') פסק כר' ירמיה: פסק ויבם שבאו לחלוק בנכסי מבא בפסק א' אנא בר מיתנא ופלגא דידיי ויבם אמר את ברי ולית ליך ולא מידי הוה ליבם ובדאי ופסק פסק ואין פסק מוציא מידי דדאי. מבא ויבם שבאי לחלוק בנכסי פסק

ג) מנחת בכורים ולפי כך מיתגא מנת לי נכסי.

(המשך בעמוד הבא)

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה ממון וכו' מוזכן בנכסי יותר מזה: (ג) תוס' ד"ה יחודי וכו' היה בא עליה וכיון שפעמים וכו'.